

19 DEC 2017

Geschreven door: Michiel Geurtse

Wanneer je kind een hersentumor zou hebben en nog maar een jaar te leven heeft. Alleen zullen de eerste zes maanden dragelijk zijn en daarna is de koek op. Het lichaam wil niet meer en de ziekte geselt de ziel.

Stel, je bent de ouder en dit gebeurt. Je kind kan niet meer. Ze wil uit het leven. Hoe moeilijk ook, maar je zult haar waarschijnlijk steunen. Haar artsen zullen haar steunen. Haar begeleiding zal haar steunen.

Wanneer je kind geestelijk een tumor heeft, die zwaarder en zwaarder wordt. Een depressie en psychoses die elkaar in alle hevigheid opvolgen. Wanneer je kind het na een aantal jaren vechten tegen dit onzichtbare gezwel zat is. Niet meer kan. De koek is op. De ziekte geselt de ziel.

————— Lees verder na deze advertentie —————

Je kind kan niet meer. Wil uit het leven. Jij, als ouder, die alles van dichtbij meegemaakt hebt. Steun je haar? Of laat je haar lijden? De meeste ouders zullen hun kind niet willen zien lijden. Je doet alles voor je kind. Ook als het betekent dat ze in het hiernamaals beter af zijn.

Artsen staan achter je. Steunen je. Het woord euthanasie wordt geroepen. Alleen, je bent nog jong. Ook al ben je door alle depressies geestelijk negentig. Je begeleiding weigert elk traject dat naar de dood leidt. Sterker nog. Ze zijn boos op je ouders, omdat ze je steunen.

Waarom moet een ziekte zichtbaar zijn aan je lichaam om dusdanig serieus genomen te worden dat er aan de kwaliteit van het leven getwijfeld mag worden? Waarom durft nooit iemand te zeggen: 'Het spijt me, mevrouw, maar uw zoon is uitbehandeld'.

Ik heb een goede vriendin verloren die vijf jaar tegen de bierkaai gevochten heeft. Haar geestelijke tumor wilde maar niet kleiner worden en breidde zich uit tot grote proporties. Ze kon niet meer. Zocht hulp en vond steun bij haar ouders en arts. Alleen haar psychiater vond dat ze nog wel te redden was. Hij had een plan B. Dat had zij ook.

Waardig sterven zat er noodgedwongen niet in. Verplichte suïcide. Omdat een instantie anders besliste.

Zij heeft deze ziekte vijf jaar lang uit de taboesfeer gehaald. Met iedereen haar lief en leed gedeeld. En toch...

Toch dit taboe bij de instanties waar je meer van verwacht. Die beter moeten weten. Ze sluiten hun ogen, daar waar ze hadden moeten kijken.

Kijken in de ziel doe je niet alleen vanuit hetgeen je leert in je vak. Je doet het met je hart. En laat depressie en euthanasie nooit meer een taboe zijn.